

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

↻ Mehmet Akif Ersoy ↻ Ali Kemal Yiğit ↻ Nurgül Kaynar Yüce
↻ Tacettin Şimşek ↻ Yaşar Bayar ↻ Mehmet Osmanoğlu ↻ Halit Yıldırım
↻ Cevat Akkanat ↻ Mehmet Pektaş ↻ Ziya Nurdan ↻ M. Nihat Malkoç
↻ Cahit Can ↻ Zekeriya Çakabey ↻ Tayyib Atmaca ↻ Hacı Musa Tuncer

40. Sayı Haziran 2021

• Mehmet Akif Ersoy

Kır Ağası

Oruç sıcaklara gelmiş, Kır Ağsı bakmış ki:
 Sabahlar akşam olur şey değil, bu, tiryâki;
 Bütün gün esnemenen, hiddet etmeden bıkmış;
 Al atla bağdaşarak “Yâ sefer!” demiş çıkmış.
 Takım rahat, pala uygun, gazâ mübârek ola:
 Tavuklu, hindili köylerde haftalarca mola.
 Refîki arpayı bulmuş, keser ferih ü fahûr;
 Bu dört öğün yiyip ister sonunda bir de sahûr!
 Bedâva sofraya düştün mü, hoş geçer Ramazan;
 Misâfirim diye insan mukîm olur bâ’zan.
 Nasılsa bir gece bir düş görür bizim yolcu;
 Sabâhı bekleyemez, yok ya hâinin orucu;
 Uyandırır ne kadar köylü varsa, der: Çabucak,
 Gidin bulun bana bir şöyle zorlu düş yoracak.
 Çarıkçı Emmi’yi salık verir cemâat de,
 –Fakat sahurda yatar, kalkamaz bu sâatte.
 Biraz sabırlı olun...
 –Şimdi isterim, gelecek:
 Ben öyle bekleyemem, kalkamaz demek ne demek?

Çarıkçı Emmi gelen halkı uğratar kapıdan.
 İkinci def’a gelirler:
 –Ocağına düştük, aman,
 Herif lâf anlamıyor, gel de sonra yat, haydi!
 –Sabah sabah bu ne düştür be? Görmez olsaydı!
 Henüz yatağıma uzandım... Bakındı aksiliğe...
 Gebermediydi ya!
 –Sen git de söz geçir deliye!
 Ne söylesen kızıyor... Hak şaşırtmasın kulunu.
 Adamcağız çıkar evden, tutar köyün yolunu,
 Ki uyku sersemi tak der zavallının canına;
 Düşer gelince nihâyet Kır Ağsı’nın yanına.
 –Aman be emmi!
 –Ne var!
 –Düş yorar mısınız?
 –Be adam,
 Biraz nefesleneyim, dur ki, yorgunum...
 –Duramam.
 –Neden?
 –Fenâma gider beklemek de...
 –Vah! Vah! Vah!
 –Bilir misin ki ne gördüm...

–Hayırdır inşallah!
 –Yemek yiyip yatıverdim, tamam yarıydı gece,
 Bir öyle hayvana bindim ki, seçmedim iyice.
 –Peki, o bindiğin at mıydı, anlasak, neydi?
 –Bilir miyim? Yalnız dört ayaklı bir şeydi...
 Katır mı desem? Eşek mi desem?
 Öküz mü desem? İnek mi desem?
 Al at mı desem? İdiç mi desem?
 Koyun mu desem? Çepiç mi desem?
 –Güzel!
 –Biraz yürüdük...
 –Geçtiğin nasıl yerdi?
 –Nasıl mı yerdi? Unuttum, görür müsün derdi?
 Yokuş mu desem? İniş mi desem?
 Uzun mu desem? Geniş mi desem?
 Çorak mı desem? Çayır mı desem?
 Sulak mı desem? Hayır mı desem?
 –Tamam! İlerde ne gördün?
 –İlerde bir kocaman,
 Karaltı vardı...
 –Peki, ismi yok mu?
 –Bilmem, aman!
 Ağaç mı desem? Kütük mü desem?
 Duvar mı desem? Höyük mü desem?
 Ağıl mı desem? Hamam mı desem?
 Yıkık mı desem? Tamam mı desem?
 –Ya sonra?
 –Karşıma, baktım, dikildi...
 –Kim?
 –Bir adam...
 –Tanıştınız mı?
 –O bilmem tanır mı, ben tanımam...
 Babam mı desem? Kızım mı desem?
 Hasım mı desem? Hısım mı desem?
 Çıfit mı desem? Gâvur mu desem?
 Şudur mu desem? Budur mu desem?
 –Uzatma, sen buluyorsun belânı Allah’tan...
 Bu: Elde bir; yalnız pek seçilmiyor ne zaman...
 Bugün mü desem? Yarın mı desem?
 Uzak mı desem? Yakın mı desem?
 Yazın mı desem? Güzün mü desem?
 Güzün mü desem? Yazın mı desem?

A ç i k k a r a

Hayâlî Kayalı Hakka Dayalı Dergi

Yapımcı • Tayyib Atmaca Yönetmen • Mehmet Pektaş

Set Amiri • Halit Yıldırım Afiş • Abdulkadir Akdere

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükkân www.acikara.com e-mektup: acikekaradergi@gmail.com

40. Sayı Temmuz 2021 ISSN-0106417 (edergi)

❖ Ali Kemal Yiğit

Korkuyom

Doktor beyim ben mi gitsem yerine?
Azrail'e gelmez diye korkuyom
Gelip sarılmasın başka birine
Bizimkini bilmez diye korkuyom

Hal danıştım kıldan örgü yapana
Dere taşı olmaz dedi sapan
Avrat dolu imiş gitsem Tapan'a
Geç kalırsam kalmaz diye korkuyom

Takdir senin garibandır nedecek
Takatim kalmadı gelip gidecek
Kurtulursa gene esir edecek
Su içmeye salmaz diye korkuyom

Der Kemal'im inmeyelim derine
Bir servet batırdım körü körüne
Az endirin yok mu eter yerine?
Çok inattır ölmez diye korkuyom

Şiirin Hikâyesi:

Ali Kemal Yiğit, Bir gün hanımını anjiyo için hastaneye Adana'ya götürür. Doktorlar anjiyo için üç ay sonrasına gün verir ama hasta üç aya kadar dayanamaz diyerek tekrar hastaneye başvurur ve doktora para teklif eder, bu kez azarlanır. Ne yapayım diye düşünürken yakınlarından birisi, filan doktora git der, o da senin gibi şiir yazar, şair derler ve Ali Kemal Yiğit, bir şiir yazar götürüp doktorun masasına bırakır. Doktor o anda hasta muayene ediyormuş. Masanın üzerindeki kâğıdı eliyle bir kenara itekler, muayene işi bitince Ali Kemal'in yazdığı şiiri okur ve çok güler. "Hasta neredeyse getirin." der doktor. Hemen muayenesini ve anjiyosunu yapar ve 6 saat içinde her şeyi bitirir.

❖ Nurgül Kaynar Yüce

Bizim Gara Televizyon

Yüz seksen bir milyona aldık on taksidinen
Hâlâ eskitemedim gara televizyonu
On dokuz sene oldu gurtulamadım senden
Hâlâ eskitemedim gara televizyonu

Ben eskidim o hala genç kız gimi duruyor
Daş devrinden mi diye gelen geçen soruyor
Gözümde çift gözlük var gulak zar zor duyuyor
Hâlâ eskitemedim gara televizyonu

Üzerinde serili televizyon örtüsü
Sanki mankenmiş gimi hep giyili pırtısı
Gocaman yer gaplıyor vallahi yok artısı
Hâlâ eskitemedim gara televizyonu

Bıldır gılımamızdan içine su döküldü
Tamirciye götürdük elli yerden söküldü
Her bir parça yapıp cillop gimi dakıldı
Hâlâ eskitemedim gara televizyonu

Salonda baş köşede heybetlice oturur
Beni candan bezdirip şu ömrümü bitirir
Gendi turp gimi durur beni kabre götürür
Hâlâ eskitemedim gara televizyonu

Kaç şehire göç etti bilerseniz şaşarsınız
Yandaki açıklardan içine düşersiniz
Sabır taşı olsanız çatlayıp daşarsınız
Hâlâ eskitemedim gara televizyonu

Hay soyhalar çıhasın, betin benzin gurusun
Elsidiler üstüne kuma gelsin yürüsün
Yüzünde reng galmasın, gözünü sis bürüsün
Hâlâ eskitemedim gara televizyonu

Hangi asırdansın sen diye sorarlar bana
Değişdir bre herif artık tak etti cana
LCD istiyorum ne olur anlasana
Hâlâ eskitemedim gara televizyonu

Anısı var hatunum nasıl atalım diyor
Emekdarımız bizim heyle itelim diyor
Ne zaman lafın açsam kime satalım diyor
Hâlâ eskitemedim gara televizyonu

• Tacettin Şimşek

Manda Yuva Yapmış Sögüt Dalına

O ne âlâ! Ben burada kıvranayım, siz orada şıkıdım şıkıdım oynayın! Sonra da bu dünyada adalet var deyin! Külâhıma anlatın siz onu!

E tabii, siz ağa, biz ırgat. Irgatın acısı ağanın umurunda mı? Bizim ağıdımız size oyun havası gelir. “Tok acın hâlimden bilmez.” diyenler haksız mı?

Bir de Kaşgarlı Mahmut’u hatırlamalı: “Aç ne yimes, tok ne dimes.” diye bir atasözü vardı Divanü Lügati’t-Türk’te... “Yoksul kimse eline geçen şeyin iyisine kötüsüne bakmaz, varlıklı kişi ise en güzel şeylerde bile kusur bulur.” demek. Siz o varlıklı kişisiniz, ben de o yoksul kişi. Şimdi siz kalkıp “vay, fakirlik edebiyatı ha!” filan da dersiniz, eminim.

Aslında daha ağır sözleri hak ediyorsunuz ama neyse nezaket bende kalsın.

Tamam da, şimdi durup dururken, hiç hesapta yoksan niye vitesten attım ben? Benim baştan başa dram olan hayatımdan doğan türküyü düğün havası olarak izlemekten bıktım da ondan.

Aslında “tiridine bandım” demeseydim iyiydi. Orası çok ritmik oldu. Bilmeyenler de demek ki burada göbek atılacak diye düşünmüş olmalılar. Tamam da, başka neresine bandıracaktım? (Şimdi şu sarışın bacım, “Ay, tiridi de neymiş, kız!” diye soracak bana. “Tiridi” değil bir kere, tirit. Yemeğin suyu demek.” Aslında “et suyuna bayat ya da kızartılmış ekmek konularak yapılan yemek” anlamına geliyor ya, bizde et nerede ki, suyu olsun.)

Evde sekiz nüfus. Yemeğin suyuna ekmek bandırmayınca doymuyoruz ki! Biz, bulgur pilavını bile ekmekle yeriz. Makarnaya ekmeği katık ederiz. Size hikâye geliyor bunlar, değil mi?

Sonra ne demişim? “Bedava mı sandın para دیدim aldım” demişim. Yalan mı? Buğdayı, patatesi üretiyorum da; çayı, şekeri, tuzu bedava mı veriyorlar? Her şey ateş pahası. Amaaan, kime söylüyorum? Bizim bir aylık nevalemizi bir akşamda tüketen insanlar ne bilsinler bunu? Onların arabasının lastiğinin sibop kapağı olamayız biz.

Varsa yoksa mandanın yuvası, yavrusunu sineğin kapması...

Neymiş efendim, manda söğüt dalına yuva yapmış... Ha ha ha! Ne komik! Koca hayvan o söğütün dalına nasıl çıkmış da, nasıl yuva yapmış? Bir de, ne diyor? Yavrusunu sinek kapmış, gördün mü, diyor. Bak bak bak, mandanın yavrusunu da sinek kapıyor. Yavru da olsa koca bir manda o. Si-

nek nasıl kapıp da kaldırsın onu? Ay, çok komik valla! Bitmedi, devam ediyor: Sabahleyin, diyor, erken, diyor, çifte giderken, diyor, öküzüm, diyor, torbadan, diyor, düştü, diyor. Düşünebiliyor musun kız, öküz torbadan düşüyor. Torbanın dibi mi delik, nedir? Ayrıca bir adam öküzü torbaya koyup niye sırtında taşır ki? Ayakları yok mu o hayvanın, bırak yürüsün! Yorulmasın diye mi öyle yapıyor acaba? Bu mandalar, bu öküzler, gerçekten komik.

Size öyle geliyor bacım. Trajediden komedi üretiyorsunuz. Ah bilseniz...

Bu arada ben kim miyim? Kastamonu’nun Tosya ilçesinin Keçekülahlılar köyünden Hasan Ağa... Ağa mı dedim? Ne ağası Allah’ınızı severseniz. Ağalık kim, biz kim? Kim kaybetmiş ki biz bulalım? Köylü “ağa” deyip zevkleniyor işte.

Gelelim türkünün hikâyesine:

O gün sabah mandayı çayıra salmıştım. Akşam, sütünü sağıp yoğurt mayalayacaktım. Oturmuş mandanın eve dönmesini bekliyordum. Bekle, bekle, gelmez! Bu sünepe hayvan nerede kaldı deyip çayıra gittim. Baktım ki, bizim mandada keyifler gıcırlı! Sögüt dallarının serildiği sulak yerde uzanıp kalmış. Yani yuva yapmış.

Kalk, derim, kalkmaz; kalk, derim, kalkmaz... Meğer sen, yavruna haber sal, gelsin, onu emzir, benim yoğurt mayalamayı düşündüğüm sütü yavrunun karnına doldur!

Peki, yavru nerede? Çayırdaki çiftetelli oynuyor. Keyiften dört köşe kerata!

Yavrunun sevincini görünce yumuşadım. Canın sağ olsun, yarın yaparız yoğurdu, dedim.

Tam o sırada yavruya bir hâl oldu. Az önceki kıvrak dansın yerini çırpınmalar aldı. Deli gibi koşmaya başladı çayırın ortasında. Hem koşuyor hem tepiniyordu. Anladım ki, mandamın yavrusunu sinek kapmış. Sizin anlayacağınız sinek ısırılmış. Isırığın acısıyla zavallı yavru çırpınıp duruyor. Acıdım zavallıya. Ama ne yapabilirim? Yavru manda ile sineğin arasına girecek değilim ya! Onlar hayvan hayvana dövüşür, barışırlar.

Bilenler bilir, bu sinekler, hayvanların mahrem bölgelerine mevzilenip öyle bir ısırırlar ki, zavallı hayvanlar feleğini şaşırır.

İşte türküde “Gördün mü?” dediğim birinci sahne buydu. Nasıl? Komik mi? Yahu süt gitti, süt! Akşam evde pişer yok, taşar yok. Sütü kaynatıp içine ekmek doğrar, çoluk çocuk kaşıklayıp yer-

dik. Kalanıyla da yoğurt mayalardık. Öte yandan yavru mandanın huzuru kaçtı. Bunlar kolay işler mi Allah aşkına!

İkinci sahne biraz daha acı. Bir başka gün sabanı, boyunduruğu, tapanı, bir de çökelek ve kuru ekmekten ibaret azığımı hazırlayıp ahıra yöneldim. Tarlayı sürmem, buğday ekmem lazım. Buğday bizim için hayat demek. Ekmek demek, bulgur demek, kesme makarna demek, hedik demek, lapa demek... Daha bir sürü şey demek.

Ahıra giderken ağızımda Pir Sultan Abdal'ın çok sevdiğim türküsü vardı:

*Dağdan kütür kütür hezen indirir
İndirir de ateşlere yandırır
Her evin devliğin öküz döndürür
İreçberler hoşça tutun öküzü*

*Öküzün damını alçacak yapın
Yaş koman altına kuruluk sepin
Koşumdan koşuma gözlerin öpün
İreçberler hoşça tutun öküzü*

Bunu da söyledim ama pişman oldum. Şimdi siz, “Yav hacı, bu kütür kütür ne demek, hezen nasıl bir şey; devlik, ireçber kime deniyor, kuruluğun anlamı ne, koşum ne işe yarıyor?” diye kafamı şişireceksiniz. En iyisi sizi İlber Hoca'ya havale etmek. O sizin hakkınızdan gelir. Ben gariban bir köylüyüm; sizinle baş edemem.

Ne diyordum? Ha, öküzü çıkarmak için ahıra gidiyordum. Neden? Tarla süreceğim, dedim ya. Komşudan sarı öküzünü ödünç aldım; o, kapıda. Benimkine eş edip tarlayı süreceğim. Buğday ekeceğim. Üç ay sonra tarladan sarı altın toplayacağım. Değmeyin keyfime o zaman! Büyük oğlan evlenecek, küçük oğlanla dört kızın okul masrafları... Kolay değil bu işler.

Köyde kuraldır: Buğdayın, patatesin varsa aç kalmazsın.

Ahırın kapısını açtım. Benim koca kara öküzün afyonu henüz patlamamış anlaşılın. Hâlâ upuzun yatıyor.

Kalk, oğlum, öğlen oldu, sürülecek sekiz dönüm tarla var. Sana, bana bakar. Hadi, kalk, diyorum, tınmıyor.

Olsun bakalım, dedim, nasılsa akşama kadar tarlada bir o baş, bir bu baş gidip gelecek. Azıcık daha dinleniversin, ne çıkar. Yem dolu torbasını başına çekip ahırdan çıktım.

On beş dakika daha mühlet sana kara öküzüm, can yoldaşım, yardımcım, deyip biraz oyalandım.

On beş dakika sonra gittim ki, ne göreyim? Öküzüm, torbadaki yeme ağız vurmamış. Yem olduğu gibi duruyor. “Bu öküzün nesi var Allah aşkına?” dedim kendi kendime. Torbadan düşmüş, yani iştahı kesilmiş, yem yemiyor. Yoksa hasta mı? Kulak verdim, nefesi biraz hırıltılı gibi. Ateşi yüksek. Biraz da burun akıntısı var sanki.

Hemen veteriner Hıdır Bey'i aradım. On dakika sonra geldi. Öküzümü muayene etti. “Akut bronşit” dedi. “Ateşi düşürmek için serum bağlamamız lazım. Bol su içirin, buhar banyosu yaptırın. İyileşir inşallah.”

Dalga mı geçiyorsunuz? Dağın başında veterinerin ne işi var?

Eyvah, dedim o an. Yandım ben. Bu hasta öküzle ne yaparım şimdi? O meşhur çıkarımlarıma başladım: Öküz olmazsa tarlayı süremem, tarlayı süremezsem buğday ekemem, buğday ekmezsem ekmek yapamam, ekmek yapamazsam aç kalırız. İşte o an bir feryat koptu içimden. O ağıt mısraları döküldü dudaklarımdan:

Of ooooooff!

Sabahleyin erken çifte giderken ammaaan aman

Öküzüm torbadan düştü gördün mü?

Amanın yandım

Amanın amanın amanın yandım

Tiridine tiridine tiridine bandım

Bedava mı sandın para vidim aldım.

Siz şimdi diyeceksiniz ki, amaaan bu zamanda öküz de ne? Sen de herkes gibi tarlanı traktörle sürsene! Emrin olur! Görürsem söylerim. Köyde bir tane traktör var, akıllım. O da sekiz dönümlük tarlayı sürmek için anasının nikâhını istiyor. Para nerede?

Her neyse... Siz şu türkü çalınırken oynuyorsunuz ya, oynarken bir daha düşünün, olmaz mı?

Hatta şu meşhur Kara Bibik var ya, onu okumadıysanız bir zahmet okuyun, okuduysanız üşenmeyin, bir daha okuyun.

• Yaşar Bayar

Alaca Karanlıkta Gölge Oyunu

/Örtün, evet, ey hâile... Örtün, evet, ey şehri/ Tevfik Fikret

I/

Kent blok çemberi ben çelik çomak
Dört yanım boşluğun göz kapakları
Heybemde azık yok, yollar çok irak
Kırdım, kem küm eden taş plakları
Mezarlar üstünde, mezarsız gezdim
Ufukta batmayan bir gün görmedim
Giden yere çalmış, gelen çiğnemiş
Reklam alanında yüzüm gülmemiş
Yaşam boyu vergi, harçlar ödedim
Klonlanmış taksit, borçlar ödedim

Aşınmış sözcükler, merhamet ayıp
Hak: mevsim kırığı, dilsiz ve kayıp

II/

Bir yanda dijital, polyester bir düş
Kolonlar kum mantar taşıyıcı yok
Bir yanda kuyruklu topal at ölmüş
Çürümüş vaadler, kör-kütük stok
Çala çakır kuşlar, tedirgin, ürkek
Ödünç bir neyle raks eder zerzek
Muhabbet bir efekt, vefa bir hayal
Boş keşkül baş tacı, vefa bir masal
Yargılar med-cezir; kavisli, öksüz
Temyizler sır olmuş; itidal dümdüz

Şu felçli dünyanın kulpunu bulsam
Tam orta merkeze bir kilit vursam

III/

Nevrotik vakadır gamzesi güzün
Kıraç tarla bir çöl, köyler boşaldı
Maskesi tüy acun, esrik yüzüzün
Hesaplar, şimdiden mahşere kaldı
Sahne; 'orta oyun' ve dilsiz suflör
Soğuk kulislerde bekler baş dublör
Onur, kipli replik, sonsuz bir elem
Issız mezatlarda kaybolmuş kalem
Ters dönmüş laleye kırağı düşmüş
Bir morgdan sarkan ele dönüşmüş

Döner sermayeymiş yağım olursa
Büyük makamlarda dayım olursa

IV/

Vicdana yaslanan pas'tan anlayan
Tabip çoktur ama merhemi yoktur
Buruşmuş sisli gök, plastik tavan
Santraller varsa da termiği yoktur
Etik, erdem, sevi... Yazıyla tura
Mal, padişah olmuş, vezirse çıra
Uçup gitmiş usul, hokkabaz haklı
Aşlar yağsız-tuzsuz, sular çoraklı
İçbükey aynada huysuz bir keder
Ateşin sularda yanmış semender

Eloğlu her söze bir belge ister
Göstersen yine de genelge ister

V/

Başım dik yokluktan eğridir belim
Kovmuş yelkovanlar canı, cananı
Kavrulmuş toprakta nasırdır elim
Akrepler bir olup sokmuş zamanı
Damda ahraz felek, teyelli varoş
Evler hiyeroglif, pörsümüş sarhoş
Bu barbar çöllerde her vaha pusu
Sarp ejder ağzıdır her su kuyusu
Tüm meta postunu serdim pazara
Köşeyi dönmeden geldim nazara

Kötürüm sevdalar içimde bir ah
Elveda demeden gitti mihrimah

VI/

İlk vatanım beşik, sonum kabirdir
Sahilsiz ummanda daldım sulara
Parseller dokuztaş, insaf birdirbir
Kösnül kuş tünemiş beton yulara
Lokma yedim muhannetin elinden
Kurtulmadım sonra diken dilinden
Yediklerim bir bir samana döndü
Bacadan çıkmayan dumana döndü
Tasam çoğaldıkça ömrüm kıaldı
Bahçemdeki son dalı samyeli kırdı

Deli Dumrul gibi sırt üstü bekler
Kapital, global, tüm köstebekler

VII/

Bir biley taşında, kör paranoyak
Türlü desiseler, düzenler gördüm
Neye yarar böyle yarım yaşamak
Umut levhasını ezenler gördüm
Kimi kendi malın yiyemez salak
Kimisi kör, topal, hasta, yatalak
Solfejler, ritimler, lehçeler bozuk
Dirhemler sikkeler akçeler bozuk
Nasıldır gökyüzü, nasıldır bahar
Kuklalar onların kalbiyle oynar

Bulgur pilavına suni yağ saldı
Pınar başlarında gazoza daldık

VIII/

Bu zaman aşımı, sessiz duvarlar
Faizler yükselmiş sulardan derin
İcra memuruyla terki terk başlar
Beti benzi solmuş iskelet kentin
Faydası olmuyor eczanın, hapın
Kıymeti kalmadı samanın sapın
Umut ikliminin kuşları susmuş
Çeşmibülbüllerin ağzı kurumuş
Mutlu çağlar bizi dışlamış artık
Yalanın hasadı başlamış artık

Döner yıldızların en sık yerinde
İncecik ünlemler ısırgan bende

X/

Gün battı, kuş uçtu, su akıp gitti
Lamba boyun büktü, fitili yasta
Mutluluk, vedasız beni terk etti
Felek zehir sundu hep altın tasta
Ruhuma sığmadı çektiğim azap
Onurum kırıldı, düşlerim harap
Şaklıyor kırbacı, karın boranın
Açılmış kutusu şer pandora'nın
Uzak aynalara vurmuş karanfil
Kırık-dökük eşya farkında değil

Bunlar yaban aksan; yergi otudur
Ve yarım yamalak taş yağmurudur

• Mehmet Osmanoğlu

Kaçak Dövüş

Gardını al bakalım hadi usta şairim
Toz duman bir bozguna hazırla atlarını
Nasıl baş edeceksin bu dağınık saçlarla
Dikkat et kırmayasın narin kanatlarını

Acımam, bakmam ama gözünün yeşiline
Şu dağları yardıma çağırırsan da gelemez
Yüklenip çık o vakit zembereği diline
Şaşırmaz cümlelerim bir anlık sendelemez

Gerçi çok da sevimli gözlüğünün ardından
Yalvarma makamıyla süzen şehlâ bakışın
Lâkin geri girer mi, kalem çıkmış kınından
Fayda eder mi artık elemli yalvarışın

Pimi çekilmiş sözler kaleminden dökülen
Serseri mayın gibi nerde patlar bilinmez
Söylenir ya görelim nasıl güler son gülen
Burası söz meydanı yazılanlar silinmez

Namlunda kelimeler tükeniyor bak usta
Işığın efildeyip gözlerin kararıyor
İyisi mi tek kalem oynatma bu hususta
Solgun yüzlü imgeler etrafını sarıyor

Daraldın biliyorum hadi aç bir düğmeyi
Boynunu yılan gibi kavrayan gömleğinden
Biraz derin nefes al ihmal etme gülmeyi
Kendini doğaya ver, çiçeklere sevginden

Sataşma var diyerek mavzerini kuşanma
Muhabbetimiz vardır hatırını sayarız
Cismimize bakıp da bizi değersiz sanma
Kalbimiz som altından, hem yirmi dört ayarız

Bu sular tekin değil her an çıkar fırtına
Devirme iyi tutun altındaki sandalı
Yüklenme en ölümcül cümleleri sırtına
Şimdiden uzatayım ben sana zeytin dalı...

Halit Yıldırım

Mars'a Düşen Gök Taşı

Bundan üç, beş, on Elon yılı önceydi. Sarı Turp'un Kör Elon, Mars'a ilk kolonisini kurmuş ve burasının adını Elonya koymuştu. Tabii yapılan ilk seçimde de Elonya'nın seçilmiş ilk muhtarı olmuştu. Elonya, masklık ile yönetiliyordu. İleri düzeyde demokratik bir masklık olan Elonya'da mask seçilebilmenin de şartları vardı. İlk şart, Elon ailesinden olmaktı ve aile meclisi kendi arasında seçim yaparak mask adayını seçiyordu. Bu ilk turda seçilen mask adayının öz adı hemen yapılan bir törenle Elon olarak değiştiriliyordu ve genel seçimlere gidiliyordu. İkinci bir aday çıkma ihtimali olmadığı için hâliyle halkın yüzde yüzünün oylarıyla yeni mask seçilmiş oluyordu. Elonya'da seçimlere katılmak mecburi idi ve seçimler dijital olarak yapılıyordu. Haberleşmede tek operatör olan Maskcell'de 0000'a ELON yazıp gönderince seçimde oy verilmiş olunuyordu. Bu mesajın da her harfi 1 Elon dolarıydı. Elonya'nın para birimi Elon doları idi ve kolonideki tek yetkili banka da Rockefeller Bankasıydı.

1. Elon'un Mars'ta koloni oluşturduğunu duyan ve adı kâinatta bilumum pis işler ile anılır olan Bidonların Virüsçü Bill, bu duruma seyirci kalamamıştı. O da Çinli ortakları ile ne yapıp edip Mars'ın dağlık bölgelerinden bir yere ayrı bir koloni kurmayı başarmıştı. Yeni kurulan bu koloninin adı da Bilistan olmuştu. Tabii ki bu kolonide de adına muhtarlık denilen yeni bir yönetim sistemi kurulmuştu. Bilistan Yüce Meclisi denilen bir oluşumda halkın seçtiği 10, Çinlilerden 20 temsilci ile Bill hanedanından 50 temsilci görev alıyordu. Bu temsilciler de kendi aralarında her 10 üye için bir senatör atıyordu. Buna göre halkın 1, Çinlilerin 2, Bill hanedanının da 5 aza seçme hakkı vardı. Azalar da kendi arasında beş yıllığına bir muhtar seçiyordu.

Kararlar alınırken Çinli ve Bill hanedanından olan azaların veto hakkı bulunurken halkın temsilcisi olan azaların ise sadece kararlara itiraz etme ve tutanaklara şerh düşürme hakkı vardı demokratik olarak. Bilistan'ın para birimi de Bill doları idi ve burada tek yetkili banka Rothscild Bank idi.

Bilistan ve Elonya arasındaki ara bölge ise farklı madenlerin olduğu bir bölgeydi. Burada en başta marsyum denilen bir maden çıkıyordu. Bu maden

basit bir ısı ile önce eriyip istenilen şekli alıyor, soğumaya bırakıldığında ise birden sertleşiyor ve bir daha erimiyordu. Kimi bilim adamlarına göre de bu marsyum madeninin altında çok büyük bir su kaynağı vardı. Ancak bu katman delinmeden suya ulaşmak imkânsızdı.

Her iki kolonin arasındaki bu bölge yüzünden iki koloni arasında başlayan Birinci Feza Muharebeleri'nde yenilemeyen iki koloni, sonunda sulh mütarekesi yapmak durumunda kalmıştı. Varılan antlaşma gereği bu ara bölgenin kullanımı ortak olacaktı.

İşin aslı bu iki koloninin birbirleriyle barışmaya hiç niyeti yoktu ama Mars'a yaklaşan devasa bir göktaşının gölgesi gezegenin üzerine düşünce, gök korkusundan harbe son verilmişti. Her iki orduya ait askerler de kolonilerine çekilmişler, atmosfer fanuslarının perdelerini çekip korku içinde akıbetlerini beklemeye başlamışlardı. Her iki koloninin devlet başkanlarının ağzını bıçak açmıyordu.

Ancak bu demek değildi ki hiçbir şey yapmıyorlardı. Elonya Maskı 28. Elon dünyadaki derin bağlantıları ile irtibata geçerek durduk yere peyda olan bu gök taşının ne ayak olduğunu soruşturmuştu. Aldığı bilgiler hiç de iç açıcı değildi. Kimi kaynaklara göre bu gök taşını Rus istihbaratı o tarafa yönlendirmişti. Rusların elinde manyetik etkili büyük bir elektron silahı vardı ve fezanın derinliklerinde atıl vaziyette bekleyen bu devasa gök taşını, bu silah sayesinde Marsa göndermişlerdi. Rusların kuyruk acısı da şuydu. Zamanın Devlet Başkanı Putin, Elonya'nın kurucusu 1. Elon'dan kendisine Mars'tan bir evlek tarla ile şöyle fezaya nazır, bakınca Dünya'nın görülebileceği manzaralı bir yerden kaçak üç beş yüz gökdelen dikilecek kadar imarsız bir arsa yeri istemişti ama bir türlü onu razı edip el kadar arsayı alamamıştı.

28. Elon kara kara düşünmeye başladı. "Ulan kör herif, inat edene kadar el kadar yeri verseydin ne olurdu?" diye ecdadına rahmet okuduktan sonra kara kara düşünmeye başladı. Öyle ya ne yapacaklardı şimdi?

Bilistan'da da durumlar pek iç açıcı değildi. Gök korkusundan Bilistan Din İşleri Başkanı Papa 17. Bill, Müslüman olduğunu açıklamış, kendisini sünnet eden doktora 50 bin Bill doları vereceğini

ilan etmişti. Halk da kilisenin çanını sökerek onun yerine radyo alıcılı devasa bir hoparlör takmıştı. Her gün Kâbe'ye bağlanıp beş vakit ezan okuyorlardı. Bütün meyhaneler kapanmıştı. Halk her gün Bilistan muhtarlık binasının önünde gösteri yaparak devletin dininin İslamiyet olması için nümayiş yapıyordu. Muhtar 24. Bill çaresizdi.

Bilistan'daki dini ayaklanma anında Elonya'da da duyulmuştu. Burada da gök korkusu iyice halkı tedirgin etmişti. Yahudi cemaatin dini lideri Haham 17. Eloni de bir açıklama yapıp bu son durumdan kiliseyi suçlayarak rüşvet karşılığında günah çıkarma gibi nedenlerden dolayı başlarına bu lanetin geldiğini iddia etmişti.

İddialar karşısında Elonya Katolik Kilisesi de kepenklerini kapatmış ve kilise elektrik su ve Mars gaz faturalarını ödeyemediğinden icralık olmuştu. Papa 15. Maskeni istifa etmişti. Halk arasında onun da gizli Müslüman olduğu hakkında dedikodular yayılmıştı.

Bu yeni kriz Elonya'da ekonomik krize dönmüştü. Elonya kolonisinde finans işlerini yürüten Rockefeller Bankası, piyasaya Rockscoin isminde yeni bir para sürerek elindeki tüm Elon dolarını değerinin yarısına satın almaya başlamıştı bile. Bir hafta içinde kolonide Rockscoin, piyasaları ele geçirmişti.

Bill kolonisinde de finans işlerini yürüten Roth scild Bank da benzer bir uygulama ile elindeki piyasaya Shildcoin isminde bir para sürerek Bill dolarlarını değerinin yarı fiyatına bu yeni para ile değiştirmeye başlamıştı.

Ekonomik krizin eşğine gelen iki kolonideki finansörler hemen gizlice anlaşmış ve böyle bir operasyon yapmıştı. Her iki kolonide halk deli gibi bu yeni paraya yatırım yapıyordu. Artık her iki kolonide de genel geçer para Rockscoin olmuştu.

Elonya ve Bilistan ekonomisi iflasın eşğindeydi. Artık kolonilerine hükmedemeyecek duruma gelmişlerdi. Bu arada insanlar dünyaya geri dönmek için Feza Hava Yolları bürolarının önünde kuyruğa girmişti. Ancak hızla yaklaşan gök taşının, bir manyetik çekim alanı oluşturmasından korkulduğu için uçuşlara izin verilmiyordu.

Bu arada bilim adamları Mars'tan Dünya'ya bir hava tüneli kurmak üzerinde çalışıyordu. Mars'ta bulunan marsyum isimli elementin hafif bir ısı işlemle balon gibi genişlediği keşfedilmişti. Bu konuda her iki koloninin de ortak hareket etmesi ge-

rekiyordu. Zira marsyum yatakları her iki koloninin ortasında bulunan serbest bölgede çıkıyordu. Dolayısıyla buranın kullanımını ortaklı.

Elonya Maskı 28. Elon ile Bilistan Muhtarı 24. Bill sonunda tarafsız bölgede yemekli bir görüşme yapmak zorunda kalmıştı. Yemekte Marsgelin çorbası, kozmik salata, Elonya pastırmalı kuru fasulye, Çin pilavı, Bilköy hıyarlı cacık ve yarasa turşusu verildi. Tatlı olarak Bilistan'dan özel getirilen kızıl peynirle yapılmış Elonya künefesi vardı. Pilavın üstüne de yapay Mars eti didilmişti. Yemeğin üzerine Kızılmars maden suyu içilerek şişkinlikler alındıktan sonra sallama Mars çayları ikram edilmişti.

Yemek sonunda yapılan görüşmelerin ardından iki lider yemek hakkındaki görüşlerini paylaştılar. İkisi de yapay Mars etinin biraz ekşimsi olduğu ve kıvamının tam tutturulamadığı hususunda görüş birliğine varmıştı. Böylece iki lider de iyi bir sonradan gurme olduklarını göstermiş oldular.

Daha sonra siyasi meselelerin konuşulduğu ikinci bölümde Mars'tan Dünya'ya yapılacak olan tünelin çift şerit gidiş gelişli olarak ortaklaşa yapılmasına karar verildi. Karar her iki kolonide sevinçle karşılandı. Halk sokaklara dökülüp uçan arabalarıyla konvoy yaptı, sloganlar attı. Ancak Marslıların dünyaya geri dönmesi hususunda dünyalılardan tepkisi bilinmiyordu.

Elonya ve Bilistan Feza İşleri Bakanları zaman kaybetmeden Birleşmiş Milletler Teşkilatına müracaat ettiler. Bu talep üzerine BM acil koduyla toplanmış ve Mars'tan Dünya'ya yapılacak olan hava tüneli meselesini masaya yatırmıştı. Üye ülkelerin çoğu bunun yeni bir viral dalgaya sebep olacağını, zira Mars'a Bilistan ve Elonya kolonilerinin kurulduğu günden beri dünyada nezle ve grip dahi görülmediğini, bunların dünyaya geri kabul edilmesi hâlinde yine hastalıklarla mücadele edilmek zorunda kalınacağını ileri sürüyorlardı. Sonunda tünelin aya kadar yapılmasına müsaade edilmesine, gelenlerin ayda karantinaya alınmasına ve tam teşekküllü sağlık raporu alanların ay üzerinden hava araçlarıyla Dünya'ya kabul edilmesine karar verildi.

Günler geçiyor, gök taşı Mars'a yaklaşırken tünel inşaatı da ilerlemeye devam ediyordu. Tünelin ucu aya kadar yaklaşmıştı. Ayda da hummalı bir çalışma vardı. 10 bin yataklı bir sahra hastanesi kuruluyordu.

Bir sabah güneşin ilk ışıklarıyla gök taşı Mars yüzeyine yumuşak iniş yapmıştı. Tünelin ucunun aya varmadan gök taşının Mars'a indiğini öğrenen tünelin Japon asıllı şantiye şefi Harakimu, harakiri yaparak kendini fezanın boşluklarına bırakıverdi.

Halk panik içindeydi. Ancak sonradan aklı başına gelen Elonya ve Bilistanlılar gezegenlerine bir çarpma olmadığını anladılar. Bu bir gök taşı değil daha önce hiç görmedikleri bir uzay cismiydi.

Elonya Hava Kuvvetleri bu cismin üzerinde keşif uçuşları yaparak resimler çekti. Çekilen resimler, Bilistan'ın ileri teknoloji ürünü bilgisayarlarında incelenmek üzere Bilistan Bilgi ve İletişim Başkanlığına gönderildi. Kurum bünyesinde bir araştırma ekibi kurularak başına Prof. Dr. Mikro Softoğlu getirildi.

Mikro Softoğlu, Elonya'dan gelen resimleri, bilgisayara yükleyip araştırmayı başlattı. Saniyeler içerisinde milyarlarca veriyi işleyen bu bilgisayar, bir türlü doğru sonucu bulamıyordu. Softoğlu defalarca denemesine rağmen bilgisayarın sesli yanıt sistemi aynı şeyi söylüyordu:

“Eşleşme bulunamadı.”

Bunun üzerine Elonya'dan yeni resimler talep edildi. Elonya'nın Mars altı taarruz timleri uzay cismine gizlice yaklaşıp yeni resimler çektiler. Resimler, Bilistan bilgisayarlarına yüklendi. Gemi ile ilgili ilk tanımlama sonuçları çıkmaya başladı.

“Geminin kaputu 83 model MAN! Ön pancur 65 model Magürüs... Çamurluklar 75 model BMC... Motor 78 model 1210 Ford... Şaşe 79 model As Dodge... Üretim Antep sanayi... Dıt, dıt, dıt!”

Bu yeni resimlerde geminin tam önünde üst üste yığılmış yeşil renkli yuvarlak bir şeyler vardı. Bunlar da sanırım geminin mühimmatı olsa gerekti.

Ayrıca geminin dorsesinde bir yazı dikkat çekiyordu. Prof. Softoğlu görüntüyü iyice zoomlayarak büyüttü ve heceleyerek okumaya başladı.

“A-da-na-lı-yık / Al-la-hın / a-da-mı-yık”

Sonra geminin tavanında birden renkli ışıklar yanmaya başladı. Işıklar dijital bir tabelaya aitti. Tabelada ise “Karpuzcu Adanalı Karaoğlan” yazıyordu. O zaman geminin vitrininde bulunan ve ilk önce saldırı aracı sanılan yeşil renkli yuvarlak nesnelere karpuz olduğu anlaşılmış ve derin bir oh çekilmişti.

Her iki tarafta da bilgisayarlar bu garip aleti tam olarak tanımlayamamıştı. Tüm umutlar Softoğlu'ndaydı. Ancak o da çaresiz makinanın vereceği

cevabı bekliyordu. Derken bilgisayardan simsiyah dumanlar yükselmeye başladı. Softoğlu, bilgisayarın fişini çekmek için hamle yapsa da başarılı olmadı. Bilgisayar büyük bir gürültü ile infilak etti.

Bu esnada televizyonlarında olayı canlı yayında izleyen ve gezegenlerine inen bu cismin ne olduğunu anlamak isteyen Elonya ve Bilistan halkı, heyecanlı bir bekleyiş içerisindeydi. Kimdi bu geminin içindekiler?

Derken geminin pembe pancurlu perdeleri açıldı ve kanatlı kapısı açıldı. Gemiden ayağında şalvar başında kasketi ile karayağız, bıyıklı bir adam çıktı. Elinde sivri uçlu demirler vardı.

Adam orta yere bir ateşi yaktı ve dumanlar yükselince adamın ne yaptığını anlamayan halk saldırı başladı korkusuyla marsiptüs ağaçlarının arkasına saklandı. Ancak ortalığı kesif bir et kokusu sardı. Öyle ki bu koku, Elonya ve Bilistan hava filtre sisteminden sızarak her iki koloninin sokaklarında yayılmaya başladı.

Elonyalı bir adam bağırды:

“Anam avradım olsun bu adam mangal yakıyor. Büyük büyük dedem İncirlik Hava Üssünde çalışmış. Biz nesiller boyu mangal yakarız. Elonya'da yasaklanmasaydı burada da yakardık.”

Mangal keyfini bilen başka Elonyalılar da adamı tasdik etmişti. Bilistan'da da mangalı bilenler halka bu özel lezzeti anlatmaya başlamıştı bile.

Gerçekten de şalvarlı adam mangalı yakmış ve üzerine ciğerleri ve etleri yerleştiren ortalığı bir duman kaplamıştı.

Halk bu konuyu özlemişti. Çok geçmeden bir dalgalanma oldu. Eline “Yapay et istemezük”, “Mangal hakkımız söke söke alırız”, “Mangalda ciğer, kanat, bonfile/Yanında şalgam. Keyif benim kime nel” yazılı pankartlarla halk sokaklara döküldü. Bir anda asayiş bozulmuştu.

Sonra gemiden bir müzik sesi yükseldi.

“Adana'ya gidek mi?

Şalvarından giyek mi?

Kebabından yiyek mi?

He ya gardaş gel gidek!”

Türküsu çalıyordu. Peşinden de bir anons başladı.

“Kesmece bunlar! Haydi karpuz gel! Mars kırmızısı bunlar!”

❖ Cevat Akkanat

Şair Eşref'ten Yeniden

Şair Eşref'ten -5-

Vükelâ kabrine heykel dikelim şöyle yazıp;
Ki: “Bunun hâl-i hayatında yeri münhâl idi:
Sanmayın yevm-i vefâtında bilindi kadri
Sağlığında yine bu böyle bir heykel idi.”

Yeniden:

Vekiller mezarlığına heykel dikip şöyle yazalım:
“Hayattayken de bunun yeri bomboş idi
Ölümüyle niye bilinsin ki yüce değeri
Sağlığında bu yine böyle bir heykel idi.”

Şair Eşref'ten -6-

Pâdişâhım! Vak'a-i Nemrûd'u bir derhatır et,
Ben de Hakk'ın gerçi bir mahlûk-ı bi-dermânıyım
Çok mudur karşı gelip seninle etsem harb ü darp
Sen mezâlîm şâhısın ben de sühan sultanıyım.

Yeniden:

Padişahım,
Nemrut vakasını bir hatırla!
Günahkâr bir kuluyum gerçi ben de Allah'ın.
Fakat seninle cenk etsem çok mudur bana?
Sen zulümler şahısın
bense söz sultanıyım: Unutma!

Şair Eşref'ten -7-

Her taraftan kat-ı ümmid eyleyen bir âdemin
Hasb-ı hâli arşa doğru nâle-i cangâh olur;
Müddeîsi padişah olsa da ger bir kimsenin
Hâkimi rûz-ı cezada Hazret-i Allah olur.

Yeniden:

Her şeyden umudunu kesen bir kişinin
Dert ortağıdır sadece göğe yükselen iniltileri.
Hele ki dava etsin padişah efendi böylesini
Allah olur kıyamet günü
Mazlumun hâkimi pek tabii...

Şair Eşref'ten -8-

Öyle bir hünkâr ile millet belâya düştü kim,
Haşre dek kan dökmeye İblis'e karşı vâdi var.
Şimdi de kalkıştı tebdil-i verâset etmeye;
Zulmü yetmek bilmiyor, mâbâdinin mâbâdı var!

Yeniden:

Şöyle böyle değil
Öyle bir hünkar
Bela olmuş ki millete
Kan dökmeye söz vermiş
Haşre kadar İblis'e...

Keşke sözde kalsaydı bakın şimdi haine
Vâris olmuş o lanetliye
Zira bitmek bilmiyor zulmü
Gelmiyor zulmünün sonunun sonu...

(1984)

• Mehmet Pektaş

Baba'nın Oğlu Kemal Geri Dönüyor

Avukat, ceketini kollarını geçirmeden omuzlarına aldı. Sehpanın üzerindeki paketten bir sigara çekip du-
dağının sağ tarafına doğru yerleştirdi. Başı önde, elleri
pantolonunun cebinde ağır adımlarla salonda volta at-
maya başladı. Onun bu hali Hamdi'nin gözünden kaç-
madı:

"Hayrola Avukat, şu sıralar çok düşüncelisin. Terso
bir durum mu var?"

Avukat, istifini bozmadan konuştu:

"Daha ne olsun Hamdi? Muhtar hapisten çıkıyor.
Herkese haber göndermiş ve barış ilan etmiş. Güya
güçlerini birleştirip uyuşturucu, kara para, kaçakçılık,
kumar piyasasını ele geçireceklermiş. Kemal'in küsüp
pişmaniyecilik yapmak için İzmit'e dönmesini de fir-
sat olarak değerlendiriyormuş. Dikiştutmaz Sabri bile
onunla anlaştı diyorlar."

Hamdi, Dikiştutmaz adını duyar duymaz afalladı.

"Bu, Dikiştutmaz nasıl gebermedi hâlâ şaşıyorum.
Adamı, hapishane çıkışı delik deşik ettiler, yine ölme-
di. Herif kedi gibi yedi canlı."

"Öyle... Dikiştutmaz Sabri ile Muhtar anlaşırca biz
saf dışı kaldık demektir. Adamlar parsayı toplar biz de
avucumuzu yalarız. Bu bize Muhtar'ın atacağı ikinci
büyük kelek olur."

Hamdi tok sesiyle:

"Şu Şükrü Baba davasını mı kastediyorsun?" dedi.

Bu sırada papağan Ziya konuşmaya da başladı:

"Şükrü Baba, Şükrü Baba..."

Avukat, Hamdi'ye doğru dönerek o zamana kadar
ağzında yakmadan tuttuğu sigarayı ateşledi. Derin bir
nefes çekti:

"Planımız işleseydi Muhtar avucumuzun içindeydi.
Muhtar'ı gazlayıp Şükrü Baba'nın üstüne saldık. Muh-
tar akıllı çıktı, Baba'yı kendi temizlemek yerine kiralık
adam tuttu. Daha dünkü çocuk elimizde oynatırız der-
ken Baba'nın yerine geçince de ilk bizi harcadı. Sonra
Muhtar'ı ortadan kaldırsın diye Baba'nın oğlu Kemal'i
getirdik o da fos çıktı. Kemal'e kabadayılığı öğretip
tam işleri yoluna koymuştuk ki bu defa adam, kabada-
yılığı bırakıp pişmaniyeciliğe döndü."

Hamdi de bir sigara yaktı:

"Fena mı oldu Avukat? Malları bize kaldı."

"Bize kaldı ama kanunen değil. Kemal peşine düşme-
se de mirasçıları malları elimizden alabilir."

"Sen yine bir şeyler duydun galiba. Yoksa Kemal ev-
lendi mi?"

"Evlenmedi ama evlenecek. Geçen gün, bizim Mey-
haneci Arap'ın mekânına gittim. O söyledi, Kemal ni-
şanlanmış, yakında düğünü varmış."

Hamdi, kahkahayla:

"O kekle kim evlenir ki!" deyince Papağan Ziya'nın
sesi duyuldu:

"Kelek Kemal, Kelek Kemal..."

Avukat, Ziya'ya bir parça yem attıktan sonra:

"Kelek melek, yarın bir çocuğu olursa kanunen hiçbir
şey iddia edemeyiz. Mallar elimizden uçar gider." dedi.

Hamdi işin ciddiyetini yeni anlıyordu:

"Senin mutlaka bir planın vardır Avukat." dedi.

Avukat, bıyıklarını burarak hafifçe başını salladı:

"Evet, bir planım var. Baba'nın oğlu Kemal'i buraya
getireceğiz. Tıpkı geçmişte olduğu gibi onu Muhtar'ın
ve Dikiştutmaz'ın üstüne salacağız."

Hamdi, oturduğu yerden sıçrayıp Avukat'ın karşısına
dikildi:

"Olmaz Avukat. O salağı başımıza bela etme. Geçen
sefer ona kabadayılığı öğreteceğim diye anamdan em-
diğim süt burnumdan gelmişti."

Avukat yerinden kalkıp Hamdi'nin karşısına geldi,
sağ elini Hamdi'nin omzuna koydu:

"Meraklanma, bu defa işimiz önceki kadar zor olma-
yacak."

Hamdi, Avukat'ın kendinden emin tavrı karşısında
sakinleşmişti:

"Nasıl?" diye sordu. Avukat, elini arkasında bağlayıp
pencereye doğru ilerledi:

"Kabadayılığın raconu değişti evlat. Bu işler artık si-
lahla bıçakla olmuyor." Hamdi:

"Peki neyle oluyor?"

Avukat, sırtını dönüp gülümsedi:

"Kamera ve tripodla..."

Hamdi bir şey anlamamıştı. Sigarasını masanın üze-
rindeki küllükte söndürüp:

"Planın nedir Avukat." diye sordu.

Avukat, gelip Hamdi'nin karşısındaki koltuğa otur-
du:

"Planım şu, Baba'nın oğlu Kemal'i İzmit'ten getirip
burada video çekeceğiz. Kemal sanki bizim işleri Di-
kiştutmaz ve Muhtar çevirmiş gibi anlatacak. İşin so-
nunda ölen ölecek kalan kodesi boylayacak. Bir taşla
iki değil üç kuş vuracağız."

Hamdi, Avukat'ın söylediklerini kafasında yorumla-
maya çalıştı:

"Ben pek bir şey anlamadım Avukat. Daha açık et
planı."

"Mesela kaçak sigara işi... Biliyorsun bizim depo
kaçak sigarayla dolu ne satabiliyoruz ne atabiliyo-
ruz. Kemal ineği, kameranın karşısına geçip 'Muhtar,
memlekete kamyon kamyon kaçak sigara getiriyor.

İnanmayan varsa gitsin Kartal'daki depoya baksın.' diyecek. Kartal'daki depoya gerekirse üç beş kutu sigara da yerleştireceğiz. Deponun tapusu nasıl olsa Kemal'in üstüne. Üç beş tane de koftiden evrak hazırlayıp kameraya gösterdik mi, millet bu dümeni Niğde gazozu gibi içer."

Hamdi'nin sert suratındaki kaslar gevşemiş gevrek gevrek gülmeye başlamıştı. Büfeye doğru gidip iki bardak viski doldurdu. Kadehlerden birini Avukat'a uzattı.

"Şerefe" diyerek kadehleri tokuşturdular. Papağan Ziya da arkadan:

"Şerefe şerefe" diye konuşuyordu.

Avukat kadehini yudumladıktan sonra:

"Haydi hazırlan evlat, İzmit'e gidip Baba'nın oğlu Kemal'i getirelim." dedi.

Hamdi:

"Peki Kemal'i nasıl ikna edeceğiz?" diye sordu.

Avukat, elindeki kadehi bar masasına bıraktıktan sonra gülerek elini göğsüne vurdu:

"Onu bana bırak film çekeceğiz diyeceğiz hergeleyle. Bilirsin böyle şeyleri sever."

Bu cevap Hamdi'yi memnun etmişti:

"Anladım Kemal uyanmadan videolar çekilecek. Yalnız bu salatalık anlattığın dümeni ezberleyemez. Eline yüzüne bulaştırır. Demedi demel!"

Avukat, bar taburesine kolunu dayadı, tespihini sallamaya başladı:

"Meraklanma, Kemal'in beceremediği yerde kaydı durdurur yeniden başlatırız. Gerekirse parça parça çeker sonradan montajlarız."

***

Avukat ve Hamdi vakit kaybetmeden İzmit'e doğru yola çıktılar. Kemal, tahmin ettikleri gibi istasyonda pişmaniye satıyordu. Avukat ve Hamdi'yi görünce pişmaniye poşetini bıraktı, koşup ikisine de sarıldı yanaklarından öptü:

"Ah canım benim, beni görmeye mi geldiniz?" dedi.

Avukat:

"Evet, Kemal oğlum seni çok özledik." diye karşılık verdi.

Kemal:

"Ben de sizi özledim be, iyi ki geldiniz!" deyip ikisinden de birer makas aldı.

Bu hareketten hiç hoşlanmayan Hamdi tam yumruğunu kaldırmıştı ki Avukat'ın kaş göz işaretiyle geri indirdi.

Avukat, Kemal'in koluna girdi, birlikte yürümeye başladılar. Avukat'ın Kemal'i ikna etmesi hiç zor olmadı. Avukat, mafya filmi çekeceklerini söyleyince Kemal bunun pişmaniye reklamı olması konusunda ısrar etti. Sonunda anlaştılar. Kemal, önce Avukat'ın ona öğreteceklerini anlatacak sonra da pişmaniyele-

rinin reklamını yapacaktı. Kemal, bu sayede satışlarının artacağını düşünüyordu. Hamdi kaşını gözünü "Pişmaniye de nereden çıktı?" dercesine oynattı. Avukat, Hamdi'ye bir göz kırıp eliyle makas işareti yaptı: "Montajda hallederiz." dedi usulca.

Vakit kaybetmeden İstanbul'a doğru yola çıktılar. Köşkün salonuna girdiklerinde papağan Ziya:

"Hoş geldin Kemal. Kelek Kemal, İnek Kemal." diye konuşmaya başladı.

Kemal:

"Ulan bu eşşoğlu eşek hâlâ duruyor mu?" diyerek kafese yöneldi: "Ulan Ziya seni kesip yahni yapacağım." dedi.

Ziya:

"Annecim çok korktum, sahte kabadayı, sahte kabadayı!" diye konuşuyordu.

Avukat, Kemal'in yanına gelip elini omzuna koydu: "Uyma şu kuşa Kemal. Biliyorsun babanın emaneti." dedi.

Kemal:

"O da kuşa kuşluğunu bilsin." diye karşılık verdi.

Avukat, Kemal'in eline bir poşet tutuşturdu:

"Boş ver şimdi kuşu. Yukarı çık, poşettekileri giy de gel. Haydi aslan oğlum." dedi.

Papağan Ziya:

"Ödlek Kemal, ödlek Kemal" diye ses çıkarmaya devam ediyordu.

Avukat, Kemal'i merdivenlere kadar götürdükten sonra Hamdi'ye:

"Evlat, yardım et şu masayı çekelim." dedi.

Birlikte masayı ışığın altına doğru çektiler. Sonra Avukat, babanın tabancasını kasadan çıkardı, masanın sağ tarafına koydu. Yanına birkaç paket kaçak sigara yerleştirdi. Bu sırada Kemal üzerinde beyaz takım elbise başında fötr şapka ile merdivenlerde görüldü. Sol omzunu düşürerek ağır ağır merdivenlerden indi. Onu karşısında gören Avukat:

"Aslanım benim, işte babasına layık evlat, gel sana bir sarılayım." dedi.

Sonra da onu masaya oturttu. Kemal yerine oturunca sağına soluna bakındı. Bir anda sesini yükseltti:

"Pişmaniye, pişmaniyelerim nerede ulan! Şöyle masanın ortasına da pişmaniye kutularından koyun, reklamım güzel olmazsa hepinizi pişman ederim, ona göre."

Avukat, ister istemez Kemal'in gösterdiği yere birkaç kutu pişmaniye koydu. Biraz geri gidip masa düzenine baktı.

"Sol taraf boş kaldı. Oraya ne koysak acaba?" dedi.

Bu arada Hamdi, cebinden sustalı bir bıçak çıkarıp açtı:

"Bu olur mu?"

Avukat, bıyıklarını burarak göz ucuyla bıçağa baktı:

“Lüzum yok, babanın makinesini koyduk zaten. Hah buldum, kitap! Kitap koyalım.”

Hamdi, şaşırmişti:

“Kitap mı? Kitap ne alaka Avukat!”

Avukat’ın yüzünde bir gülümseme belirdi:

“Mânâsı derindir evlat, hepinizin canına okuyacağım demek! Sen koş bir kitap getir. Kamerayla tripod da unutma.”

Avukat, Kemal’in sağına papağan Ziya’nın kafesini koyarken Hamdi, elimde bir kitapla geldi.

“Avukat, bunu bulabildim, yemek tarifi kitabı.” dedi.

Avukat:

“Olsun, ters koyarız, ne kitabı olduğu anlaşılmaz.”

Kısa süre sonra her şey hazırды. Hamdi, kameranın başına geçti, Avukat da Kemal’e ne söyleyeceğini anlatıyordu.

Kemal her seferinde:

“Tamam, Avukat amca çok iyi anladım.” diyor ama kamera kayda başlayınca:

“Ben ne söyleyecektim yav!” deyip kalıyordu.

Defalarca kaydı durdurup yeniden başlamalarına rağmen bir arpa boyu yol kat edemediler. Hamdi, sınırdan saçlarını yoluyor, Avukat, bıyıklarını çekiştirip duruyordu. Papağan Ziya:

“Gerzek Kemal ben bile ezberledim.” diye ses çıkarıyordu.

Kemal de daha fazla dayanamadı:

“Ağabey en iyisi bu kuş konuşsun ben onun yerinde dikileyim.” Avukat:

“Ulan Kemal, Baba’nın kuşu bile öttü, sende tık yok.” dedi.

Bir sigara molası verip yeniden işe koyuldular ama ne yaptılarsa Kemal’i birkaç dakika bile konuşturmayı başaramadılar. Kemal, söylenenleri unuttuyor, Avukat el kol işaretleriyle olayları hatırlatınca da araya Ziya giriyor, Kemal’in dikkatini dağıtıyordu. Avukat, Kemal’i konuşturamayınca eline yazılı bir metin vermeyi düşündü. Kemal’in söyleyeceklerini satır satır yazıp eline verdi.

Kemal:

“Valla Avukat Amca, sen de çok safmışsın. İşin kolayı vardı da beni neden şimdiye kadar uğraştırdın.” dedi.

Sonra da kâğıtlara baktı:

“Gülü gul... Ne yazıyor burada! Hamdiciğim oku da dinleyelim.”

Hamdi, Kemal’in yakasına yapıştığı gibi onu havaya kaldırdı sonra da koltuğun üzerine fırlattı.

Avukat:

“Oğlum sakın ol, bir çuval inciri berbat edeceksin.”

Hamdi dişlerini sıkarak:

“Abi bu kelek bizimle dalga geçiyor. Kâğıdı ters tut-

muş, bir de ne yazıyor diyor.” Avukat:

“Okuma yazma bilmiyor musun yoksa Kemal?” dedi.

Kemal, gülerek:

“Evelallah okumuşluğumuz var. Orta bire iki sene gidip üçüncü sene de sınıfta kalınca anam bendeki ticari dehayı görüp pişmaniyeciye çırak verdi.” dedi.

Avukat:

“Oğlum madem okuryazarsın ne diye kâğıdı ters tutuyorsun?”

Kemal sırtarak:

“Hamdi kızacak mı bakalım dedim. O da hemen kızdı inek!”

Hamdi, öfkeden kameranın başından uzaklaşıp biraz hava almak için pencereyi açtı, Avukat da onun yanına yöneldi. Kemal’se yerinden kalkıp kameranın sağına soluna baktı. Daha sonra kamerayı eline alıp etrafı çekmeye başladı.

“Güzel işmiş yav!” dedi. Sonra da: “İş demişken benim çişim geldi Hamdi ağabey.” dedi.

Hamdi öfkeyle bağırdı:

“Bana ne söylüyorsun ulan git yap!”

Kemal, elindeki kamerayı Hamdi ile Avukat’ı görecektir şekilde sehpanın üzerine bırakıp kasıklarını tutarak tuvalete koştu.

Kemal gelince çekimi güç bela yaptılar. Hamdi, önce Youtube’da “Baba’nın Oğlu Kemal” diye bir kanal açıp videoyu yükledi. Video yayınlanır yayınlanmaz büyük bir fırtına kopmuştu. Muhtar, bir basın toplantısı yaparak Kemal’in Baba’nın oğlu olmadığını iddia etti. DNA testi yapılmasını istedi. Ayrıca Kemal’in ardında Avukat ve Hamdi’nin olduğunu, kendilerine kumpas kurulduğunu anlatırken toplantıyı polis bastı, Muhtar gözaltına alındı. Eş zamanlı olarak depolara yapılan baskınlarda kaçak mallar yakalanınca Muhtar saf dışı edilmiş oldu. Sırada Dikiştutmaz vardı.

Kemal bu video çekme işini çok sevmişti. Elinde kamerayla ha bire çekim yapıyordu. Kâh Ziya ile konuşuyor, kâh etrafı çekiyordu. Kemal’i kendi haline bırakan Hamdi ile Avukat Dikiştutmaz için yapılacak videonun metnini hazırlamak üzere ayrı bir odaya geçti. Kemal, Avukat ile Hamdi’nin içeride kendi aralarında konuştuklarını görünce onları kapı aralığından gizlice çekti.

Avukat:

“Dikiştutmaz’ı uyuşturucu dümeniyle haklayacağız. Onun mekânlarına bu gece bizim Tecavüzcü Coşkun’u yollayıp gizlice toz koyduracağız. Biliyorsun Coşkun, cezaevinde Kemal’i şişlemeye çalışırken kendi kendini şişlemişti. Kemal’den intikam alacağı için bu işe balıklama atladı. Bu yeni video çekiminden sonra Dikiştutmaz’a haber uçuralım. Kemal senin

için video çekti, biz yayınlamadan kaseti ele geçirdik diyelim ve ona görüntüleri mail atalım. Biz bu video içinde yokuz, Kemal'i yurt dışından gizli servisler ele geçirmişler, her şeyi onlar yaptırıyorlar, Kemal şimdi şu adreste diyelim. Dikiştutmaz, Kemal'e dikiş atarken biz de videoyu Youtube'a yükleriz. Hem Kemal'den hem de Dikiştutmaz'dan kurtuluruz."

Hamdi telaşlanmıştı.

"Avukat, Muhtar'dan kurtulduk zaten, Dikiştutmaz'a hiç bulaşmasak diyorum."

Avukat:

"Olmaz evlat! Hem Dikiştutmaz'ı hem de Kemal'i ayıklamamız lazım. Biliyorsun bütün kirli işleri bizim tezgâhladık. İtalya'dan gelen üç parti uyuşturucu, dernek ayağına kurduğumuz kumar vaziyetleri... Depolar silme kaçak sigara, içki dolu. İş adamlarından aldığımız haraçlar, ihaleye girmemesi için tehdit ettiklerimiz de cabası... Kemal'in mallarına da birlikte çöktük. Şimdi göz göre göre bu serveti bu salağa mı teslim edelim? Ayrıca Dikiştutmaz, Kerim'le Erol'u senin öldürdüğünü öğrenmiş. Eğer bunları birbirine kırdıramazsak başımız büyük belada ona göre. Haydi vakit kaybetmeyelim, işimize bakalım."

Kemal, içeridekilerin kapıya yöneldiğini görünce hemen kamerayı Ziya'ya doğru çevirdi. Avukat, hazırladığı metni Kemal'e verdi, yine pişmaniyeye kutularının arasında çekim başladı. Çekim gece yarısına doğru bitti. Avukat bitkin halde Hamdi'ye döndü:

"Ben yatıyorum evlat. Sen de videoyu vakit kaybetmeden yükle. İşimizi sağlama alalım, sonra yatarsın." dedi.

Avukat, Kemal'le birlikte merdivenleri çıkarken ona: "İyi iş çıkardın evlat." dedi.

Kemal:

"Pişmaniyelerin satışı artar değil mi Avukat amca?" dedi.

Avukat:

"Ne diyorsun kapış kapış gidecek pişmaniyeler." diye karşılık verdi.

İkisi de ayrı ayrı odalara çekildiler. Hamdi videoyu kameradan bilgisayara yüklüyordu ancak video uzun olduğu için iş çok yavaş ilerliyordu. Hamdi'ninse gözlelerinden uyku akıyordu. Kayıtlar bilgisayara aktarılınca ya kadar biraz kestirmek için koltuğa uzandı. Bir süre sonra silah sesleriyle yerinden sıçradı, hemen belindeki silaha davrandı. Ortalıkta kimseler yoktu. Kemal, tek başına bilgisayarın başında pijamayla oturuyordu.

Hamdi telaşla:

"Ne arıyorsun burada?" diye sordu.

Kemal elinde kamerayla bilgisayarın ekranını çekiyordu:

"Uyku tutmadı ağabey, ben de kovboy filmi çekiyordum." dedi.

Hamdi rahatlamıştı, elindeki silahı beline soktu.

"Ulan hergele böyle film mi çekilir? Sakın başka yerleri karıştırıyım deme! Yatarken de beni kaldır, ben de o zaman kadar biraz kestireyim." diyerek kalktığı koltuğa tekrar uzandı.

Köşktekiler sabah gözlerini polis baskınıyla açtılar. Polisler Avukat'ı ve Hamdi'yi kelepçeleyip götürürken Kemal şaşkın şaşkın olup bitenleri izliyordu. Komiser, Kemal'in yanına gelip alnından öptü:

"Ne zamandır bunları takip ediyorduk. Sen suçlarını itiraf ettikleri videoyu Youtube'a yükleyince hemen harekete geçtik. Çok zekice bir iş yaptın aslanım." dedi.

O esnada komiserin yanındaki Dikiştutmaz da Kemal'e sarılıp:

"Kemal Baba, sen iyi adamsın. Sayende bunların kumpasından kurtuldum. İlk yayınladığın videodan sonra sıranın bana geldiğini anlamıştım. Ama senin ikinci videoyu yayınlaman beni akladı. Hem birinci videonun hem de üçüncü videonun tezgâh olduğu anlaşıldı. Ava gidenler avlanmış oldu. Bundan sonra senin yanındayım. Patron sensin."

Kemal şaşkın şaşkın:

"Ben mi yaptım tüm bunları?" diye sordu.

Komiser:

"Tabii sen! Kahraman oldun kahraman. Herkes seni konuşacak."

Kemal gülerek:

"Allah Allah! İkinci video, evet!" dedi.

Kemal, Avukat ve Muhtar'ın kendi aralarında konuşmalarını içeren ve her şeyi itiraf ettikleri videoyu yanlışlıkla Youtube'a yükleyince tüm planlar alt üst olmuş, Avukat ve Hamdi kendi kazdıkları kuyuya düşmüştü. Kemal, karakolda ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı. Karakoldaki tüm polisler onunla fotoğraf çekirmek için sıraya geçti. Kemal binadan ayrılırken de tüm teşkilat kapının önündeydi. Karakolun pos bıyıklı başkomiseri Hulusi ona sarıldı, yanaklarından öptü. Bu sırada karakolun önüne siyah bir Chevrolet yanaştı, ön koltuktan inen Dikiştutmaz Sabri: "Buyur abi." diyerek arka kapıyı açtı. Kemal tam arabaya binecekti ki Başkomiser Hulusi:

"Kemal!" diye seslendi. Kemal, arkasına dönerken yine Dikiştutmaz'ın ayağına bastı. Başkomiser Hulusi:

"Seni hiç unutmayacağız Kemal!" dedi. Nasırına basılan Dikiştutmaz renkten renge girip bayılırken Kemal'in yüzünde o bildik gülümseme vardı.

❖ Velet/1

Ziya Nurdan

Evdeki yemek soğur pineklerken kafede
Aile ortamından bıkanı sever velet!
Dostunu güpegündüz unutturken sofrada
Avedede terasa çıkanı över velet!

Konya'ya yolu düşmez Paris'te huzur arar
Avrupalı zevkine son moda pazar arar
Ücreti peşin verip geniş bir mezar arar
Müstakbel tabutunu sabunla ovar velet!

Malikâne tutkusu değişmez konu olur
Uludağ'ı bırakıp Alplerde hava solur
Aradığı himmeti yalnız parada bulur
Türlü türlü bankanın peşinde davar velet!

Maceracı hergele adrenalin hastası
İnternet salonunda yeni oyun ustası
Kahvaltı tabağında kremalı pastası
Açık büfe önünde gönüllü yaver velet!

Hazzetmez kuruşundan sentini tercih eder
Hamburgerin olduğu kantini tercih eder
Allah'tan, ara sıra tantuni tercih eder
Lavaşının üstünü ketçapla sıvar velet!

Doğuştan garantici kefilisiz hiç söz vermez
Kolayla serinleyip ayrana hiç yüz vermez
Yürüdüğü plajda ardında hiç iz vermez
Kumdan kaleciğini yıkana söver velet!

Antalya'yı beğenmez Yunan'ı salık verir
Karayip güneşinde yanarı salık verir
Konjonktürü hakikat sanarı salık verir
Yurdunu savunanı yanarından kovar velet!

❖ M. Nihat Malkoç

Vahşi Batı

Kapkaralık tarihin var
Vahşi Batı, vahşi Batı!...
İnsanında kalmamış ar
Vahşi Batı, vahşi Batı!...

Zalimleri tutarsın sen
Çamurlara yatarsın sen
Elbet bir gün batarsın sen
Vahşi Batı, vahşi Batı!...

Aşikârdır çirkin yüzün
Güven vermez, yalan sözün
Hakk'ı görmez şehla gözün
Vahşi Batı, vahşi Batı!...

İnsanlığa ne verdiniz?
Bir değil ki namerdiniz
Türkiye'yle ne derdiniz?
Vahşi Batı, vahşi Batı!...

Bini aştı yalanınız
Pek meşhurdur talanınız
Hiç boş kalmaz palanınız
Vahşi Batı, vahşi Batı!...

Hayâ bilmez kuşağınız
Zehir dolu başağınız
Altındandır kaşağınız
Vahşi Batı, vahşi Batı!...

İçin dışın kötü niyet
Zirve yapmış enaniyet
Mim'i eksik medeniyet
Vahşi Batı, vahşi Batı!...

Ne alaycı bakarsın sen
Akrep gibi sokarsın sen
Kan ve barut kokarsın sen
Vahşi Batı, vahşi Batı!...

Haçlıları saldın bize
Her seferde geldin bize
Hacet yoktur fazla söze
Vahşi Batı, vahşi Batı!...

❖ Cahit Can

Şu Sigara Var ya!

Şeytan taamının nasibi boldur
Başına iş açar sakar sigara.
Sakın yaklaşma sen, ondan uzak dur
Her nefeste şamar çakar sigara.

Tiryakilik başlar çektiğin zaman
Ciğere zifiri, göğeyse duman
Yanına yaklaşan tiksindir hemen
Üstünde acayip kokar sigara.

Ferin de tükenir, rengin de kaçır
Yemeden kesince bırakır naçar
Her türlü illete kapıyı açar
Onları bedene sokar sigara.

Her nefes ciğere verince hasar
Nefesin daralır, sesini kısar
Çaresi terk etmek, olma karamsar
Genç yaşta iflahın söker sigara.

Asla bir faydası yoktur insana
Zehir olur akar damarda kana
Cüzdana zararı hadi bir yana
Her nefeste canı yakar sigara.

Ölümün bu yüzden olacak, kesin
Doktorlar demiş ki ne yerse yesin
Koymaz ki bir tatlı uyku çekesin
Sanki boğazını sıkar sigara.

Dizinde fer kalmaz, dişlerin çürür
Ne ellerin tutar ne gözün görür
Bedenin halsizdir, günbegün erir
Damarları dahi tıkar sigara.

Sigara ekmekten çok önce gelir
Bir nefes çekenler bağımlı olur
Saklanmak boşuna, arayıp bulur
Peşine hafiye takar sigara.

Müptelası olan değişmez bala
Nasihatten almaz, gelmez ki yola
Sanki bir hayalet, gözükmez asla
Bedene sinsice akar sigara.

Tek başlamasaydın, bu senin hatan
Sinsi bir şeytandır içinde yatan
Adeta olur da ahmak ıslatan
Ruhunu zehirle yıkar sigara.

Başlangıçta insan sanır ki çerez
Sonra esir eder kendine çok tez
Onunla güreşen galip gelemes
Rüstem-i Zal olsa yıkar sigara.

Ömür boyu akar zehir musluğu
Hiç belli etmeden keser soluğu
Teneşire kadar sürer dostluğu
Cesette durmaz ki çıkar sigara.

Yoktur ondan daha tesirli zehir
Ciğerler kütleşir, beden erir
Genç yaşında seni toprağa verir
Başucunda durup bakar sigara.

❖ Zekeriya Çakabey

Halife Değil mi Harun Reşit?

“Ne yapacağız?” dedi.

“Bilmiyorum” dedim. Bana sorarken gözlerindeki umut ferisi sönmüş, sosyal bir etkinliğe gidememenin verdiği huzursuzluktan suratı sarkmış, donuklaşmış, çehresi çaresiz bir insan yüzüne dönmüştü.

“En sevdiği yemeği yapalım” dedi.

“Hangisi?” dedim. Babasından harçlığı yeni gelmişti. İki de bir sayıyor ve tekrar cüzdanına koyuyordu.

“Yahu Mustafacığım” dedim “Hurma parasını ayrı bir yere koy!”

“Niye?” dedi

“Sen hurmayı çok seversin.” dedim. Evet, anlamında güldü. O zaman olgunlaştıkça sararan, sarardıkça olgunlaşan, iri iri hurmalar vardı. Hurmalardan alır, bakkalın yanı başındaki çeşmede yıkadıktan sonra iştahla yerken seyreden birinin de iştahlarını kabartırdı. Hurma nerede nasıl yetişir bilmezdik. Sanırdık ki cennetten gelmiş bir meyve.

“Konuyu dağıttın.” dedi.

“Nedir en sevdiği yemek?” Hafif bir düşündü: “Buldum etli pilav ve yanına bol yumurtalı, zeytinyağlı marul salatası. Eti ben kendi harçlığımdan alırım.”

“Tamam” dedim “Yalnız bir şey daha var, bu çok önemli!”

“Ney?” diye sordu. Abim, İmam Hatip’te okuyor. O yüzden namazlarını zamanında kılar, boş zamanlarında bol bol Kur’an okur. Bizi de namaz kılmak için zorluyor. Gönlümüz var yok namazları kılıyor.

“Üç gün boyunca, kendisi demeden namazları ezan okunur okunmaz kılalım.”

“Çok yerinde bir tespit” dedi Mustafa “Başka bir durum da şu kütüphane meselesi...”

“Nesi var kütüphanenin?”

“Hep demiyor mu evin arkasında kütüphane, bir gün gidip de kitap aldığınızı görmedim.”

“Anladım, yani sen diyorsun ki üç gün firesiz namaz, abdest ve kütüphane...”

“Evet, öyle diyorum, yoksa abimden bu izni kopyalayalım” dedi Mustafa.

“Tamam, yarın erkenden kalkıyoruz. Abdest, namaz, öğle sonu bir saat kütüphane ve akşam ye-

mek...” dedik ve o günü böylece kapattık.

Ertesi gün erkenden kalktık. Hemen sabah namazlarını kıldık. Kahvaltı hazırlığı ayrı bir telaştı. Çayı abim demlerdi. İyi de demlerdi. Ben zeytin işini hallederdim. O zamanki zeytinler bir başka güzeldi. Nerede o eski dolgun ve tam yağlı turşu zeytinler, nerede o halis zeytinyağları ve lezzeti? Ben ekmeğe çıkarken, “Limon” diye seslendiler. Çünkü zeytin turşusunun limonlanması ayrı bir tat. Nedense ekmek konusunda çok hassas olmuştum; ekmek sıcak olmalı, iyi pişmiş taş fırın ekmekleri... Tabii o zamanlar tüm fırınlar taş fırın. Abimin kavurduğu çökelek ve köyden getirdiğimiz tam yağlı peynirin yanında Maraş’a özgü kabarcık üzümü sofranın olmazsa olmazıydı. İyi bir kahvaltı yapmıştık, muhabbet yerindeydi. Abim, öğle yemeğinde gözlerini üfeleyerek:

“Hayırdır ben yanlış mı görüyorum?” diye sordu. Mustafa hazır cevap:

“Neyi abi?” dedi.

“Sizde çok büyük değişiklik var. Sebebi nedir acaba?”

“Bundan sonra böyle abi!” dedi Mustafa.

“İnanalım mı?” Mustafa gözüme baktı. Tekrar abimin gözüne bakarak:

“Neden inanmayasın ki abi?” dedi devam etti “Bizim iki isteğimiz daha var.”

“Neymiş o?”

“Saat 13.30’da Karacaoğlan Kütüphanesi’ne gideceğiz. Hani sen hep dersin ya; kütüphane sırtımıza dayalı ama hâlâ yolunu bilmiyorsunuz diye!”

“Evet, diğeri?”

“Akşam yemeği bize ait. Masrafları, pişirmesi, hepsi...”

“Ne yapacaksınız?”

“Sürpriz!”

“Tamam” dedi, “Bu kibarlıkların arkasından bir şey çıkacak ama bekle gör! Şimdi benim müftülükte işim var. İmamlık sınavı varmış, onun şartlarını öğrenmeye gideceğim, akşam sürpriz yemekte buluşuruz.” dedi. Ben duramadım:

“Adam buldun mu abi?” diye sorunca:

“Ne adamı?” dedi.

“İşe girmek için” dedim.

“Ora müftülük” dedi. Başka bir şey demedim, acaba yanlış mı sormuştum? Sağa sola işe girenler

ya partiden bahsediyorlar ya da Maraş'ın sözü geçen adamlarını işaret ediyorlardı.

Mustafa ille saat 13.30'da kütüphaneye gitmek üzere evden çıktık. Kütüphanenin güzel bahçesi vardı. İçeri girince, görevli:

“Hoş geldiniz gençler.” dedi. Kitaplara bakalım diye rafları işaret etti. İkimiz beraber rafları kontrol etmeye başladık. Ne kadar kitap vardı her türden. Şiir, roman, hikâye, ansiklopediler... İkimiz de birer kitap seçmiştik. Görevlinin yanına vardık:

“Biz bunları alabilir miyiz?” deyince

“Kaydını yapalım, tamam.” dedi. Önce benim kitabı kaydetmek için kimliğimi istedi. Kimliğimle ilgili yerleri doldurduktan sonra:

“Kitabın adı ve yazarı?” diye sordu.

“Sefiller, Victor Hugo” dedim. Sonra Mustafa'nın kimliğini doldurdu: “Çile, Necip Fazıl Kısakürek.” Teşekkür ederek ayrıldık.

“Kasaptan et alalım.” dedi Mustafa. Gittik, kasaptan et, bakkaldan, marul, domates, yumurta alıp eve döndük.

“Pirinç var mı?” dedi Mustafa.

“Maraş pirinci var ya torbayla.”

“Tamam, ekmek de alırsak, bir eksikimiz kalmaz” dedi.

Akşama güzel bir sofraya hazırlamıştık. Abim yaptığımız yemekleri çok beğenmişti. sofradan kalkarken:

“Elinize sağlık, sizin benden bir isteğiniz var ama haydi hayırlısı.” dedi. Sonra kaşlarını çatarak: “Ulan sakın bizi ever demeyin.” dedi. Gülüştük.

Üç gün dolmuştu. Ne yapıp edip bugün anlatmamız gerekti. Çünkü abimi ikna edebileceğimiz filmin son günü yarın, yani cumartesi. İyi bir çay demledik. Yanına ceviz, fındık, tarhana servisi hazırladık. Abim ikinci bardağı içerken, Mustafa konuya girdi:

“Abi bizim senden bir isteğimiz var.” Bunun üzerine abim ikimizi birden öyle bir taradı ki, aklın durur. Üçüncü bardağı doldurduk:

“Ben böyle bir şey bekliyordum zaten.” dedi. Sözüne devamlı “Evet, buyurun bakalım, neymiş bu isteğiniz?” İkimiz birden:

“Abi bizi sinemaya götür.” dedik. Abim:

“Olmaz!” dedi.

“Neden?” dedik. Olduğu yerde gözlerini yumdu, öylece sessiz durduktan sonra:

“Bakın, çok açık saçık filmler var. Şimdi gideriz tarihi film diye olmadık şeyler olabilir; kılık kıya-

fet tamamıyla bizim örf ve âdetlerimizden kopmuş. Bu filmleri çevirenler bu toprağın çocukları değil mi?”

“Kötüyse kötü olduğunu görürüz. Biletler ve nevale bizden.” dedik.

“Yahu gençler!”

“Abi çok istiyoruz.”

“Ne filmiymiş bu?” İkimiz birden atıldık:

“Harun Reşit”

“Peki, tamam.”

Nasıl seviniyorduk Mustafa'yla. Bir taraftan da memnun oluyorduk. Kendi kendimize namaz kılmaya başlamıştık. İstedığımız hedefe ulaşmıştık. Kitaplarımızın yarısını bile okumuştuk üstelik. Sinema saati yaklaşınca hep beraber çıktık. Abimin ayağına taş değse, yerdeki tüm taşları toplamaya gönüllüydük. Bu kitaplar sabaha bitecek dese bitirirdik. Dikkatlice bir şeye baksa canı mı istedi hemen alalım gibisinden bir ruh hâli içindeydik. Dünyalar bizim olmuştu. Ben hemen biletleri almaya koştum. Mustafa çerez aldı ve girdik içeri. Daha lambalar yanıyordu içeri girdiğimizde. Teşrifatçı biletleri elimizden alıp önümüze düşü. Mustafa, gazete kâğıtları kıvrılarak yapılan çerez paketlerinden vize birer bize tane verdi.

Derken müzik kesildi ve makinist dairesinin ışığı beyaz perdeye yansıdı. Gelecek filmlerin reklamıydı. Film başladı. Harun Reşit'in mücadeleleri ve birtakım entrikalar anlatılıyordu. Bir saat gibi bir zaman geçmişti, herkes hâlimden memnundu. Abimin suratına bakıyorduk, herhangi bir sorun yoktu.

Ara bitmiş, yeniden başlamıştı film. On, on beş dakika geçmedi, sarayın büyük salonunda Harun Reşit, hatunlar ve diğer ileri gelenler kurulmuşlardı. Merak etmeye başladık, acaba ne olacak diye.

İşte olanlar o anda oldu. Hareketli bir oyun havası eşliğinde dansözler süzülmez mi salona? Öyle de kıvrak oynuyorlardı ki gözümüzü almak mümkün değildi ama dansözler salonda değil de sırtımızda oynuyorlardı sanki. Her an abimin tepkisini bekler gibiydik. Mustafa'yla karanlıkta birbirimize baktık. Biz bakışırken abimin elleri omuzlarımıza vuruyordu:

“Peh peh! Ne kadar da tarihi filmmiş beyler” diye. Bizim savunmaya bile fırsatımız kalmadan abim önde, biz arkada çıkış kapısına doğru ilerlerken içerden tüm kıvraklığıyla oyun havası sesleri geliyordu...

•• Tayyib Atmaca

Tokat Sandığı

Cevizden oyulmuş ince nakışlı
Dokunacak ele ceylan bakışlı
Kâh zambak kâh lale sümbül kokuşlu
Kapağı kilimli Tokat Sandığı.

İçine ne koysan alamam demez
Düşünde hayale dalamam demez
Şirin'in yerinde olamam demez
Taşlara gül işler sakat sandığı.

Kayık olur yüzer bıraksan çaya
Dudağı çatlasa dokunmaz suya
Boğaçhan yapılı Hüseyin Kaya
Yediği yumruktu tokat sandığı.

Kim sözü tartarak yerine koyar
Dost dostun derdini derdinden sayar
Kim kimi cilalar kim kimi boyar
Her sözle açılmaz sükût sandığı.

Gönül kuşu av kestirir gözüne
Bulutları sağır durur yüzüne
Cırnak geçer kulağının tözüne
Uçurum'a düşer buket sandığı.

Gizliden gizliye hayaller kuran
Türlü hesap yapıp kafayı yoran
Besmeleyle açıp kapağı gören
İçinde bir sofraya maket sandığı.

Öncekiler delip gitmiş kasayı
Doldur diye boş verdiler keseyi
Artık yolda boşaltırız keseyi
Kemirip dururken paket sandığı.

Pancarın ne güzel beziği olur
Yolcunun yoldaşın azığı olur
Dostun dosta gizli kazığı olur
Taşır dök cebinde ceket sandığı.

Atmaca dilinde sözü yetirir
Söz verenler sözü yere yetirir
Yorulunca üzerine oturur
Bundan âlâ olmaz makat sandığı.

•• Hacı Musa Tuncer

Aklıma Düştü

Elli yıl geriye gittim uzandım
O günün Mûsâ'sı aklıma düştü
Vardım bir duvara yorgun yaslandım
Ninemnin asâsı aklıma düştü

Kadınlar el ele ıstar ıyardı
İpini çok çeşit renge boyardı
Dedem bir kütükde tütün kıyardı
Cuvara kesesi aklıma düştü

Saban batmıyordu madırap yere
Tarlada yorulur batardık tere
Toz toprak kokardık "ho" der ha bire
Öküzün mesesi aklıma düştü

Birine "hüs" desen herkes duyardı
Enikden cücüğe hatır sayardı
İkramı yemezsen gönül koyardı
Çokuntu masası aklıma düştü

Bereket var idi her şeyde boldu
Herkesin mekânı herkese yoldu
Şimdi baraj bastı her yer göl oldu
Çağlayan su sesi aklıma düştü

Çokca inatlaşıp çabuk küserdik
Yağardık, gülerdik biraz eserdik
"Oyunda cıllıma yok" der keserdik
Oyunun yasası aklıma düştü

Kayıtlar görürdük biri gelmeden
Bakılmazdı yüze asla gülmeden
Kusurda olurdu tabi bilmeden
O günün tasası aklıma düştü

Çabut eskisinden nice top ördük
Yokluğu, kıtlığı beraber gördük
Saatlerce yolu yaya yürüdük
Köyümün İsâ'sı aklıma düştü

Güreşler tutardık çim yere enip
Elense çekerdik rakibe sinip
Düğüne giderdik çoğnaşıp binip
Kamyonun kasası aklıma düştü

Azâbi ne çabuk geçti şu hayat
Bazı taze yedin bazen de bayat
Her şeyi sayarım okursan şayet
Uzunu, kısası aklıma düştü